

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.404 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 maart 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 februari 2009 waarbij de aanvraag op grond van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 februari 2009 .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart op 13 december 2003 in het Belgische Rijk te zijn aangekomen en op diezelfde dag de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan de Belgische Staat te hebben aangevraagd.

Op 20 januari 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 30 maart 2004 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 26 januari 2005 weigert de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Verzoeker dient op 15 februari 2005 een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen tegen voormelde beslissing.

Op 9 maart 2006 verklaart de Vaste Beroepscommissie het beroep ontvankelijk doch ongegrond en weigert verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 27 maart 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 april 2006 dient verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen de beslissing van 9 maart 2006 van de Vaste Beroepscommissie.

Op 21 april 2006 dient verzoeker een aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van het (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - Model B.

Op 7 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag van 21 april 2006 onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker dient op 26 februari 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van 26 februari 2008 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 13 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Verzoeker dient een verzoek tot invrijheidsstelling in voor de raadkamer.

Op 9 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 15.12.2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, een cursus basiseducatie gevolgd heeft, verschillende beroepsopleiding bij gevolgd heeft, een getuigschrift diploma heeft van pc- en netwerktechnicus, werkbereid is, zicht op werk heeft, zich steeds goed gedragen heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 15.12.2003 asiel aan. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 09.03.2006 met een bevestigende beslissing van “niet erkend” door de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen. Betrokkene kreeg op 27.03.2006 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 10.08.2007. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk bijna 2 jaar en 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging, opsluiting en schending van zijn mensenrechten indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen objectieve persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging, opsluiting en schending van zijn mensenrechten volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar de aangehaalde brief d.d. 28.02.2008 van meester Nji Samuel Ngeh, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar het hier gaat om een subjectieve bron waarvan de echtheid niet kan gecontroleerd worden.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van Amnesty International; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Kameroen en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Aangaande het argument dat verzoeker wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking de regeling van het verblijf. Betrokkene verwijst hier naar het regeerakkoord van de regering Leterme d.d. 18.03.2008, waar inderdaad o.a. gesproken wordt over economische migratie en het mogelijk optellen van termijnen van procedures om in aanmerking te komen voor een regularisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter nog geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke

adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort. (...)

Op 25 februari 2009 wordt verzoeker in vrijheid gesteld waarbij een nieuwe termijn werd bepaald om het grondgebied te verlaten.

2. Rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste en een tweede middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Na een korte theoretische uiteenzetting omtrent het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel verwijst verzoeker naar het Regeerakkoord van 18 maart 2008. Verzoeker meent dat hij onder het criterium "langdurige procedure" van het voormeld Regeerakkoord valt en bijgevolg in aanmerking komt voor regularisatie van verblijf. Vervolgens verwijst verzoeker naar de verscheidene persberichten hieromtrent en naar de mededelingen uitgaande van verwerende partij zelf. Verzoeker betoogt: *"Het is dan ook duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitslatingen en het gewekt vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoeker niet gehonoreerd werden"*. Verzoeker argumenteert aldus dat het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel zijn geschonden aangezien de negatieve beslissing ten aanzien van verzoeker haaks staat op de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen. Verzoeker poneert tevens dat de motivering op dit punt niet als "afdoende" kan beschouwd worden, aangezien er in de motivering enige verklaring ontbreekt waarom verwerende partij alsnog het Regeerakkoord niet heeft toegepast ten aanzien van verzoeker. Tenslotte staft verzoeker zijn betoog door te verwijzen naar rechtsleer die stelt dat een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, niet afdoende is.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn

voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel verder zal worden onderzocht vanuit dat oogpunt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht vermag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats te stellen van de minister van Migratie- en asielbeleid. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verwerven. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Na analyse van de bovenstaande aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat het regeerakkoord Leterne I van maart 2008 niet in de aanvraag van verzoeker werd aangehaald als mogelijke buitengewone omstandigheid zodat de verwerende partij hieromtrent niet hoefde te motiveren. Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat de motivering van de bestreden beslissing duidelijk uiteenzet dat zij nog geen nieuwe instructies heeft gekregen voor de behandeling van de regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie en dat de aangekondigde omzendbrief nog niet werd gefinaliseerd noch gepubliceerd en dat in afwachting van deze circulaire de huidige regels onverkort gelden. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de minister een incorrecte invulling zou gegeven hebben aan het begrip "buitengewone omstandigheden". Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

In casu diende verzoeker op 15 december 2003 een aanvraag om machtiging tot verblijf in. Op 9 maart 2006 wordt zijn aanvraag afgesloten met een beslissing van de Vaste Beroepscommissie waarbij zijn aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. In zoverre verzoeker meent in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van zijn lange asielprocedure, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing hierover het volgende wordt overwogen: *"De duur van de procedure – namelijk bijna 2 jaar en 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."* Hieruit, alsmede uit de stukken van het administratief dossier, blijkt dat de asielprocedure van verzoeker zich niet uitstrekt over een termijn van 4 tot 5 jaar, zoals hij laat uitschijnen door te verwijzen naar een greep uit persberichten. Bijgevolg gaat het argument dat verzoeker geregulariseerd dient te worden op grond van de lange duur van zijn asielprocedure niet op.

Betreffende de verwijzing naar het regeerakkoord van 18 maart 2008 stelt de Raad vast dat een regeerakkoord enkel beleidsintenties betreft en bijgevolg geen enkele bindende of verordenende kracht heeft. Voorts wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een regeerakkoord, dat beleidsintenties bevat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat de verzoeker zich hierop niet kan beroepen om de

onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Een eventuele niet-naleving van een intentie vervat in het regeerakkoord kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Tevens is de Raad van mening dat verwerende partij de concrete omstandigheden die verzoeker aanhaalt wel degelijk in rekening genomen heeft bij de beoordeling van zijn aanvraag, dat zij bovendien uitgegaan is, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker in zijn concrete geval voor het nemen van de bestreden beslissing toezeggingen of beloften verkregen heeft van de verwerende partij. Evenmin toont de verzoeker dit aan. Ook toont de verzoeker geen vaste gedragslijn aan van de verwerende partij, waarvan deze in casu afgeweken zou zijn. In casu kon in hoofde van verzoeker geen sprake zijn van in zijn hoofde gewekte rechtmatige verwachtingen, en bijgevolg evenmin van een schending van het vertrouwensbeginsel. Uit het bovenvermelde volgt dat niet kan gesteld worden dat de gemachtigde van de minister niet gehandeld heeft in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen. Het rechtszekerheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het artikel 33 van de het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie).

Verzoeker verwijst naar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 december 2008 waarin hij zijn vrees om opnieuw onmenselijk behandeld te worden bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst uiteenzette. Verder stelt verzoeker dat hoewel de bevoegde autoriteiten op de hoogte waren van zijn aanvraag om machtig tot voorlopig verblijf er beslist werd om hem te repatriëren. Verzoeker verwijst naar het arrest Mamutkulov tegen Turkije dat stelt dat uitwijzing van een vreemdeling naar landen waarin een reëel risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Daarnaast verwijst verzoeker naar het Soeringarrest dat stelt dat men steeds moet nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst en dat niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden. Verzoeker stelt dat een grondig onderzoek nodig is van elke zaak om aan het non-refoulementbeginsel te voldoen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing op dit vlak niet afdoende werd gemotiveerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de kritiek van verzoeker zoals uiteengezet in zijn derde middel niet gericht is tegen de bestreden beslissing, doch wel tegen de beslissing die werd genomen naar aanleiding van een politiecontrole en waarbij beslist werd om verzoeker te repatriëren. Verzoekers argumenten kunnen niet dienstig aangevoerd worden tegen onderhavige bestreden beslissing en kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Het derde middel is onontvankelijk.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.